

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: »Æsthetica. Ældre« : 1834-09-11

Citation: Kierkegaard, Søren: "»Æsthetica. Ældre« : 1834-09-11", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p95-txt-shoot-n96-1.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

P95:96:1

Grunden, hvorfor jeg egenlig ikke kan sige, at jeg bestemt nyder Naturen, er fordi det ikke ret vil gaae op for min Reflexion, hvad jeg nyder. Et Kunststykke derimod kan jeg fatte; jeg kan - om jeg saa maa sige - finde hiint archimediske Punct, og naar jeg først har fundet det, da klarer Alt sig let for mig. Jeg kan nu forfølge denne ene store Tanke og see, hvorledes alle Enkeltheder tjene til at oplyse den. Jeg seer ligesom Forfatterens hele Individualitet som det Hav, hvori alt Enkelt reflecterer sig. Forfatterens Aand er mig beslægtet, den er vel maaskee mig langt overlegen men dog indskrænket som jeg. Guddommens Værker ere mig for store; jeg maa tabe mig i Enkeltheder. Deraf kommer det ogsaa, at Folks Yttringer ved Betragtningen af Naturen: Det er herligt, stort, osv. - ere saa flaue, thi de ere altfor anthropomorphistiske; de blive staaende ved det Ydre; det Indre, Dybe kunne de ei udtale. I den Henseende synes det mig ogsaa høist mærkeligt, at de store Genier af Digtere (som en Ossian, Homer) ere fremstillede som blinde. Det er mig naturligt ligegyldigt, om de virkelig vare blinde eller ei; jeg holder mig kun til, at Folk har tænkt sig dem som blinde, thi dermed synes ligesom at betegnes, at det, de saae, naar de besang Naturens Skjønhed, det saae de ei med det udvortes Øie, det viste sig for en indre Intuition. Hvor mærkeligt er det ikke, at en af de bedste, ja den bedste Forfatter over Bierne var blind fra sin tidlige Ungdom af; det synes ligesom her, hvor man dog skulde troe, at den ydre lagttagelse var saa vigtig, at betegne, at han havde fundet hiint Punct og nu derfra ved en reen sjelelig Virksomhed sluttede sig tilbage til alle Enkeltheder og reconstruerede dem i Analogie med Naturen.

d. 11. Sept. 34.